

Sygn. akt XI Ka 893/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech – spr.

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła SO Elżbieta Daniluk

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 roku

sprawy S. D. i A. K.

oskarżonych z art. 271 § 3 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 1209/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze po 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 893/13

UZASADNIENIE

S. D. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 08 kwietnia 2009 r. do 21 sierpnia 2009 r. w W., pow. (...), woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc uprawnionym diagnostą w (...) i w celu uzyskania dla w/w stacji korzyści majątkowej w łącznej kwocie 248 zł poświadczył nieprawdę w dowodach rejestracyjnych pojazdów w ten sposób, że:

- w dniu 08 kwietnia 2009 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do M. K. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 9 maja 2009 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do J. M. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach

ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 25 maja 2009 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki W. (...) o nr rej. (...) należącego do J. D. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 21 sierpnia 2009 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do K. B. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk;

II. w dniu 28 lutego 2011 r. w W., pow. (...), woj. (...) będąc uprawnionym diagnostą w (...) i działając w celu uzyskania korzyści w postaci alkoholu 1/2 l wódki, wartości co najmniej 20 zł oraz majątkowej dla w/w stacji w kwocie 62 zł poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do M. P. w ten sposób, że przyjął od w/w alkohol, po czym dokonał wpisu w dowodzie rejestracyjnym o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł, tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

III. w dniu 19 maja 2010 r., 18 października 2010 r., 10 marca 2011 r. i 20 sierpnia 2011 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc uprawnionym diagnostą w (...) i w celu uzyskania dla w/w stacji korzyści majątkowej w łącznej kwocie 248 zł poświadczył nieprawdę w dowodach rejestracyjnych pojazdów w ten sposób, że:

- w dniu 19 maja 2010 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) użytkowanego przez T. B. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 18 października 2010 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki D. (...) o nr rej. (...) należącego do Z. S. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 10 marca 2011 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do R. K. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

- w dniu 20 sierpnia 2011 r. poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do K. B. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach

ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, przez co uzyskał dla stacji korzyść majątkową w kwocie 62 zł;

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk.

A. K. został oskarżony o to, że:

IV. w dniu 11 lipca 2009 r. w W., pow. (...), woj. (...) będąc uprawnionym diagnostą w (...) i działając w celu uzyskania dla w/w stacji korzyści majątkowej w kwocie 62 zł poświadczył nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...) należącego do J. C. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowego badania technicznego bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2005 r., poz. 908, nr 108),

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 kk;

V. w dniu 31 marca 2010 r. w W., pow. (...), woj. (...) dwukrotnie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc uprawnionym diagnostą w (...) i działając w celu uzyskania dla w/w stacji korzyści majątkowej w łącznej kwocie 124 zł poświadczył nieprawdę w dowodach rejestracyjnych ciągników rolniczych marki U. (...) o nr rej. (...) i Z. o nr rej. (...) należących do P. J. w ten sposób, że dokonał wpisu o wykonaniu okresowych badań technicznych bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2005 r., poz. 908, nr 108),

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk;

VI. w okresie od 16 lutego 2011 r. do 10 marca 2011 r. w W., pow. (...), woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc uprawnionym diagnostą w (...) i działając w celu uzyskania korzyści osobistej w kwocie 20 zł i 1/2 l wódki wartości co najmniej 20 zł i majątkowej dla w/w stacji w kwocie 186 zł poświadczył nieprawdę w dowodach rejestracyjnych ciągników rolniczych marki U. (...) o nr rej. (...) i U. (...) o nr rej. (...) użytkowanych przez S. K. oraz ciągnika U. (...) o nr rej. (...) należącego do A. P. w ten sposób, że przyjął od S. K. kwotę 20 zł, zaś od A. P. alkohol w postaci 1/2 l wódki wartości co najmniej 20 zł, po czym dokonał wpisu o wykonaniu okresowych badań technicznych bez faktycznego przeprowadzenia czynności warunkujących dopuszczenie pojazdu do ruchu określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz.U.2005 r., poz. 908, nr 108),

tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

1. S. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy przepisu art. 271 § 3 kk skazał go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33 § 2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka; na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku;

2. S. D. uznał nadto za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 228 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy przepisu art. 228 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę jednego roku pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33 § 2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka oraz na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku, na mocy zaś art. 44 § 4 kk orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści w kwocie 20 zł;

3. S. D. uznał także za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy przepisu art. 271 § 3 kk skazał go na karę 10 /dziesięć/ miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33 § 2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka oraz na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku;

na zasadzie przepisu art. 85 kk i art. 86 § 1 kk tak orzeczone wobec S. D. jednostkowe kary pozbawienia wolności z pkt 1, pkt 2 i pkt 3 połączył i jako karę łączną wymierzył S. D. jeden rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na zasadzie przepisu art. 69 §1 i §2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, zaś na mocy art. 85 kk i art. 86 §1 i §2 kk orzeczone jednostkowe kary grzywny z pkt 1, pkt 2 i pkt 3 połączył i jako karę łączną wymierzył S. D. 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33§3 kk wysokość każdej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; na mocy art. 90 § 2 kk i art. 85 kk i 86§1 kk orzeczone jednostkowo środki karne połączył i łącznie orzekł wobec S. D. 2 (dwa) lata zakazu wykonywania zawodu diagnosty.

4. A. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 271 § 3 kk i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33§2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 40 /czterdziestu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka oraz na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 §1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku;

5. A. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy przepisu art. 271 § 3 kk skazał go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33 §2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 40 /czterdziestu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka oraz na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku;

6. A. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycję art. 228 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy przepisu art. 228 § 3 kk w zw. z art. 11 §3 kk skazał go na karę jednego roku pozbawienia wolności oraz na zasadzie przepisu art. 33§2 kk orzekł grzywnę w wymiarze 70 /siedemdziesięciu/ stawek dziennych, ustalając, na zasadzie art. 33 § 3 kk, wartość stawki na 10 /dziesięć/ złotych każda stawka oraz na mocy art. 39 pkt 2 kk w zw. z art. 41 § 1 kk i w zw. z art. 43 §1 kk orzekł zakaz wykonywania zawodu diagnosty na okres jednego roku, na mocy zaś art. 44 §4 kk orzekł przepadek równowartości osiągniętej korzyści w kwocie 40 zł;

na zasadzie przepisu art.85 kk i art. 86§1 kk tak orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności z pkt 4, pkt 5 i pkt 6 połączył i wymierzył jako karę łączną jeden rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności, której wykonanie na zasadzie przepisu art. 69 § 1 i §2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, na mocy art. 85 kk i art. 86 §1 i § 2 kk orzeczone jednostkowe kary grzywny z pkt 4, pkt 5 i pkt 6 połączył i jako karę łączną wymierzył 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33§3 kk wysokość każdej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; na mocy art. 90§2 kk i art. 85 kk i 86§1 kk orzeczone jednostkowo środki karne połączył i łącznie orzekł wobec A. K. 2 (dwa) lata zakazu wykonywania zawodu diagnosty;

na zasadzie przepisu art. 230 § 2 kpk dowody rzeczowe w postaci zatrzymanych dowodów rejestracyjnych pojazdów nakazał zwrócić do właściwych wydziałów komunikacji;

zasądził od oskarżonych S. D. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków sądowych kwotę po 90 (dziewięćdziesiąt) złotych, w pozostałej części zwolnił z wydatków sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa oraz tytułem opłaty sądowej od S. D. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych, zaś od A. K. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych. Zaskarżył orzeczenie w części orzekającej o środku karnym w postaci zakazu wykonywania zawodu diagnosty, a zarzucił mu niesłuszne orzeczenie wobec S. D. i A. K., na podstawie art. 41 § 1 kk, środka karnego, określonego w art. 39 pkt 2 kk, albowiem samo popełnienie przestępstwa w związku z wykonywaniem tego zawodu, nie jest przesłanką wystarczającą do zastosowania tego środka, a w szczególności do stwierdzenia, że dalsze wykonywanie zawodu diagnosty po stronie obu oskarżonych zagrażałoby istotnym dobrom chronionym prawem.

Podnosząc powyższe domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym przez uchylenie wobec oskarżonego S. D. i A. K. orzeczenia o zakazie określonym w art. 39 pkt 2 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawiony w nim zarzut jak też przytoczona na jego poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała, by Sąd Rejonowy procedując w sprawie, dopuścił się uchybienia, o którym mowa w apelacji obrońcy, bądź popełnił inne, takiego rodzaju, że dyskwalifikowałyby one trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wina oskarżonych S. D. i A. K. nie jest w sprawie kwestionowana i w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości.

Stanowiący zaś podstawę wniesionego środka odwoławczego zarzut niesłusznego zastosowania wobec oskarżonych środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu diagnosty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Art. 41 § 1 kk stanowi, iż sąd może orzec zakaz wykonywania określonego zawodu, jeżeli sprawca okazał, że dalsze wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Środek karny w tej postaci ma przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, czyli ma na celu ochronę społeczeństwa przed czynami przestępnymi grożącymi ze strony osób, które nie mają predyspozycji etycznych, psychofizycznych, ani profesjonalnych do wykonywania danego zawodu. Powyższe wynika wprost z użytego w przywołanym przepisie stwierdzenia "zagraża istotnym dobrom chronionym prawem". Dodać również należy, że zagrożenie to oznacza wysoce prawdopodobne, poważne oraz realne niebezpieczeństwo naruszenia istotnego dobra, przy czym prawdopodobieństwo przyszłego naruszenia przez sprawcę istotnych dóbr prawnych musi zostać w sposób niebudzący wątpliwości uznane za realne. Możliwość odstąpienia od stosowania tego rodzaju środka odpada wówczas, gdy istnieje jedynie przypuszczenie co do możliwości wystąpienia takiego naruszenia.

Przenosząc powyższy wywód na realia niniejszej sprawy należy zauważyć, iż zachowanie oskarżonych, stanowiące szereg przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 271 § 3 kk oraz art. 228 § 3 kk wskazuje, że odstąpienie od stosowania tego rodzaju środka związanego z wykonywaniem zawodu diagnosty zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, jakimi są w warunkach sprawy niniejszej wiarygodność dokumentów, jak również zaufanie obywateli do prawdziwości dokumentów wystawianych przez osoby specjalnie do tego powołane.

Skoro więc w związku z wykonywaniem zawodu diagnosty oskarżeni dopuścili się szeregu nadużyć z tym związanych, to zastosowanie środka karnego było w pełni uzasadnione. Tego rodzaju proceder, jaki rysuje się na kanwie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego daje podstawy do przyjęcia, iż odstąpienie od orzeczenia tego rodzaju środka może skutkować tym, że oskarżeni tego rodzaju „działalność” podejmą w przyszłości.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że zakaz wykonywania zawodu jest także – choć nie taki jest jego zasadniczy cel – środkiem represji, a ta jest w warunkach niniejszej sprawy w pełni uzasadniona i proporcjonalna. W tym konkretnym przypadku potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wymagały zastosowania tego rodzaju środka.

Uznając zatem apelację za oczywiście bezzasadną Sąd Okręgowy, nie stwierdzając uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, wyrok ten utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze zostało wydane na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 627 kpk oraz art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).